

tæren udarbejde en præcis rapport om disse våbens natur og sandsynlige virkninger.

De østlige lande angreb det maltesiske forslag som en afledningsmanøvre. Efter disse landes opfattelse måtte 1925-protokollen betragtes som tilfredsstillende, og det afgørende var, at alle lande tilsluttede sig protokollen.

Ved en række underhåndsdraftelser søgtes de to resolutionsudkast sammenarbejdet; men forsøget mislykkedes. På denne baggrund tilbød Maltas repræsentant at trække sit forslag tilbage under forudsætning af, at Ungarn gjorde det samme. Den ungarske repræsentant meddelte senere, at han her efter ikke ville presse sit forslag igennem. Ingen af forslagene kom til afstemning.

1. udvalgs beretning: A/7017.

Suspension af kernevåbenforsøg.

(Dagsordenens punkt 30).

Spørgsmålet om det hastende behov for suspension af kernevåbenforsøg blev især gjort til genstand for behandling i et *svensk* indlæg, hvori fru Alva Myrdal bl. a. erindrede om de svenske forslag om oprettelsen af en „opdagelsesklub“ med henblik på en organiseret, effektiv og international udveksling af seismiske data samt om efterprøvelse på opfordring. Hun måtte desværre konstatere, at der kun var sket ringe fremskridt i spørgsmålet. Efter hendes opfattelse var kontrolspørgsmålet hovedproblemet i forbindelse med opnåelsen af en aftale om forbud mod underjordiske atomforsøg. I lyset af de svenske seismologiske undersøgelser og de hertil knyttede, meget begrænsede svenske kontrolforslag kunne kontrolproblemet efter hendes opfattelse ikke længere anvendes som et passende argument mod indgåelsen af en sådan aftale, omend hun indrømmede, at de svenske forskningsresultater var blevet kritiseret.

Repræsentanter fra bl. a. *Ghana*, *Japan* og *Indien* tilsluttede sig stort set de svenske tanker under fremhævelse af nødvendigheden af, at forbudet mod kernevåbenforsøg hurtigst muligt blev udstrakt til at gælde alle områder.

Samtidig understregedes det imidlertid fra svensk side, at der sikredes alle stater

lige adgang til at foretage atomeksplosioner i fredeligt øjemed, formidlet gennem et internationalt organ (beslægtede synspunkter fremsattes fra *brasiliansk* og *indisk* side, dog uden angivelse af fremgangsmåden for iværksættelsen af de fredelige atomeksplosioner.

Visse lande, bl. a. New Zealand, kritiserede de lande (Frankrig og Kina), der fortsat afholdt kernevåbenforsøg i atmosfæren, og opfordrede dem til at tiltræde Moskva-aftalen af 1963. Fra flere uforpligtede landes side gav man udtryk for nødvendigheden af, at især Kina blev medinddraget i nedrustningsdrøftelserne.

Sverige fremlagde sammen med de øvrige deltagere blandt de uforpligtede lande i 18-magts udvalget i Genève: Brasilien, Burma, Æthiopien, Indien, Mexico, Nigeria og Den forenede arabiske Republik, et resolutionsforslag, der efter at bekræfte sidste års generalforsamlingsresolution 2163 bl. a. opfordrer alle stater til at suspendere kernevåbenforsøg på alle områder samt anmoder ENDC om som hastesag at optage spørgsmålet om udarbejdelse af en traktat, der forbyder underjordiske kernevåbenforsøg til behandling. Resolutionsforslaget blev vedtaget i 1. udvalg den 18. december 1967 med stemmetallene 92-1-6. Plenarforsamlingen vedtog den 19. december 1967 1. udvalgs resolution (res. 2343) med 103 stemmer for, 1 imod (Albanien), medens 7 afstod (Algeriet, Cuba, Frankrig, Gabon, Guinea, Mali og Mauritien).

1. udvalgs beretning: A/7021.

Nedlæggelse af udenlandske militærbaser i Asien, Afrika og Latinamerika.

(Dagsordenens punkt 31).

Dette spørgsmål blev næsten udelukkende berørt af lande fra Sovjetblokken, og indlæggene var stort set en gentagelse af forrige års. Samtlige de i debatten deltagende østlande søgte at påvise, at baser udelukkende tjente til at undertrykke andre lande. Det var først og fremmest USA, som blev udsat for angreb, i særdeleshed på grund af anvendelsen af baser i Thailand til bombeangreb på Vietnam.